

provedení pozemkové reformy, neboť jakkoli jen prováděním pozemkové reformy vznikla, přece provedení reformy není nikterak podmíněno jejím předchozím rozřešením. Je-li stanovisko to správné, což ovšem zde, když následkem své právní moci usnesení I. přezkoumáváno býti nemůže, rozbíratí nelze, pak ovšem usnesení to nemělo býti učiněno, avšak, když se stalo, měl se vlastník včasnou stížností brániti, a, když tak neučinil, musí si následky přičítati sám. Náprava byla by možna podle § 42 druhý odstavec j. n. toliko v ten způsob, že by příslušný nejvyšší správní úřad u nejvyššího soudu zakročil, načež by bylo možno rozhodnouti proto, že námitka, že věc nepatří řešiti v tomto soudním řízení, nebyla činěna a nižší stolice ve výroku samém o otázce té nerozhodly (plen. usnesení čís. 3775), nýbrž jen první soudce se v důvodech svého usnesení s ní zabývá, kdežto rekursní soud obírá se jen otázkou, že uhražovací kapitál má se přikázati z přejímací ceny a tedy rozvrhovým soudem, což je ovšem správné, ale s otázkou, o niž jde, nemá co činiti. Co se týče opatření II., jež ovšem náleží v pravomoc rozvrhového soudu, není o ní ještě prejudikátu, a poněvadž právní mocí sporného usnesení nejvyššímu soudu jest znemožněno otázku tu řešiti, musí zůstatí bez osvětlení.

Čís. 7576.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Dostával-li zaměstnanec (kočí) kromě smluvené týdenní mzdy zvláštní odměny za práce mimořádné, za ranní jízdy a za práce obzvláště namáhavé, po celou služební dobu pak nikdy nežádal zvláštní odměny za jinaké práce přes čas, dožadoval se však mzdy za ranní jízdy, když na ni zaměstnavatel zapomněl, a přijímal jinak bez námítky mzdu jemu vyplácenou, dlužno míti za to, že mezi stranami došlo mlčky k úmluvě, podle níž nemělo býti za hodiny přes čas placeno zvláště podle jich počtu, nýbrž úhrnkově v mezích paušalované týdenní mzdy.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1927, Rv I 202/27.)

Žaloba, již domáhal se kočí na zaměstnavateli zaplacení odměny za práci přes čas, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Při posuzování věci po stránce právní nutno míti na zřeteli zjištění nižších soudů, podle nichž žalobce dostával kromě smluvené týdenní mzdy také zvláštní odměny za práce mimořádné totiž za ranní jízdy a

za práce obzvláště namáhavé, že po celou dobu služební nikdy zvláštní odměny za jinaké práce přes čas nežádal, že však reklamoval mzdu za ranní jízdy, když žalovaná na ni zapomněla. Přijímal-li žalobce jinak mzdu bez námitky, ačkoli mu bylo známo, že mu zákon poskytuje nárok na zvláštní odměnu za práce mimo osmihodinnou dobu pracovní, nutno mít za to, že si byl toho vědom, že ve výplatě smluvené týdenní mzdy se mu dostává také paušalované odměny za hodiny přes čas, a, poněvadž strana žalovaná vycházela z téhož předpokladu, plyne z toho, že mezi stranami došlo mlčky ke smlouvě, podle níž nemělo býti za hodiny přes čas placeno zvláště podle jich počtu, nýbrž úhrnkově v mezích paušalované týdenní mzdy. Jinaký výklad toho, co nižší soudy zjistily, nebyl by v souladu s předpisem § 914 obč. zák. a přičil by se zásadě přímosti a poctivosti ve vzájemných stycích. Poněvadž není o tom sporu, že žalobci byla týdenní mzda řádně vyplacena, byly tím uspokojeny také jeho nároky na odměnu za ony hodiny přes čas, které nebyly zapraveny zvláštními odměnami, jichž se žalobci dostalo za ranní jízdy a za práce obzvláště namáhavé. Zanikly tudíž veškeré žalobcovy nároky na odměnu za hodiny přes čas zaplacením (§ 1412 obč. zák.). K tomu budiž připomenuto, že zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n. nezakazuje, aby zvláštní odměna za práce vykonané mimo osmihodinnou dobu pracovní nebyla paušalována. O vzdání se nároku na odměnu posléz uvedenou nemůže býti v tomto případě řeči; nemohlť se žalobce vzdáti nároku zaplacením zaniklého. Není tedy třeba řešiti otázku, mohl-li se žalobce platně vzdáti nároku žalobou uplatňovaného.

Čís. 7577.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Bylo-li při přijetí zaměstnance (kočího) do práce řečeno, že hodiny přes čas nebudou placeny, že bude placena paušální týdenní mzda, že pracovní doba nebude počítána podle hodin denně nebo týdně, a zaměstnanec nic proti tomu nenamítal, dlužno mít za to, že případný nárok zaměstnance na plat za hodiny přes čas byl paušalován a že byl obsažen v úhrnkové týdenní mzdě. Úmluva o paušalování mzdy za práci přes čas není zákonem zakázána. Na úmluvě nebylo nic změněno tím, že zaměstnanec žádal napotom buď placení hodin přes čas nebo zvýšení mzdy. Tím, že zaměstnanec ve službě setrval, dal na jevo, že souhlasí s dosavadními smluvními podmínkami.

Skutečnost, že si zaměstnavatel nevymohl svolení politických úřadů k prodloužení pracovní doby ve smyslu § 6 zák., nemá vlivu na platnost úmluvy, kterou byla ujednána paušální odměna za práce přes čas.